

Књига пророка Данила – сто педесет пети

Откривање Данилове последње визије: упоредно путовање мудрих девојака

Jeff Pippenger

2024-03-24

Започели смо наше разматрање Даниловог последњег виђења тиме што смо Данила препознали као симбол Божјег заветног народа последњих дана, и употребили смо први стих у вези с последњим поглављем да бисмо започели да утврђујемо пророчке особине тог народа последњих дана, представљеног Велтешазаром. Божји заветни народ последњих дана представља милерите из покрета првог анђела, и сто четрдесет и четири хиљаде из покрета трећег анђела. Милерити су испунили причу о десет девојака, и та се прича у последњим данима понавља до у најситније слово.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудро, а пет неразумно. Ова прича се испунила и испуниће се до најситнијег слова, јер има нарочиту примену на ово време, и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ *Review and Herald*, 19. август 1890.

Искуство оба покрета последњих дана јесте искуство адвентизма.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође илуструје искуство адвентистичког народа.“ *Велика борба*, 393.

Милерити су представљали покрет првог анђела, а њихово искуство било је такође представљено црквом у Филаделфији. Године 1856, филаделфијски милеритски покрет прешао је у лаодикијски покрет, а у побуни 1863. године даље је прешао у лаодикијску Цркву адвентиста седмог дана.

Сто четрдесет и четири хиљаде представљају покрет трећег анђела, а њихово искуство такође је било представљено црквом у Филаделфији. Године 1989. књига пророка Данила била је распечаћена лаодикијској Цркви адвентиста седмога дана, а 11. септембра 2001. започео је лаодикијски адвентистички покрет, и у јулу 2023. наступио је прелазак назад ка филаделфијском покрету.

Валтасар, или Данило, представља филаделфијски покрет последњих дана, који понавља филаделфијски покрет милерита „до у најмање слово.“ Први стих последњег виђења представља те људе последњих дана, и последње сведочанство последњег виђења мора се слагати с првим сведочанством последњег виђења. Процес очишћења у дванаестом поглављу Данилове књиге указује на умножавање знања и на две класе које се тиме производе. Валтасар је коначно представљање мудрих у последњим данима. У дванаестом поглављу Данилове књиге налази се најмање пет пророчких истина које су биле сидра милеритског покрета, а које се морају поновити у покрету трећег анђела.

Први је процес очишћења који производи две класе богослужитеља, и стога испуњава параболу о десет девојака и у почетном и у завршном покрету.

А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће пролазити тамо-амо, и знање ће се умножити.... И рече: Иди својим путем, Даниле, јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожни ће безбожно чинити; и нико од безбожних неће разумети; али мудри ће разумети. Данило 12:4, 9, 10.

Разлика између мудрих и злих (лудих) заснива се на њиховом разумевању (умном разделивању) умножења знања које се отвара у време краја, било 1798. године за милерите, било 1989. године за сто четрдесет и четири хиљаде. Од Божјег народа се захтева да зна да је адвентизам искуство приче о десет девојака, јер без тог разумевања неће настојати да разумеју када је наступило „време краја“ за последњи нараштај, нити која је била порука која је тада била отпечаћена. Без разумевања да је адвентистичко искуство тростепени процес испитивања, заснован на поступном развоју истине, који води ка исходу „живот или смрт“, немогуће је препознати узвишени позив сваког адвентисте седмог дана. Валтасар представља народ који зна да је прошао кроз процес очишћења представљен речима: „очишћени, убелени и окушани“. Управо тај тростепени процес очишћења изричито је означен као дело Светога Духа.

Ипак, ја вам истину говорим: боље је за вас да ја одем; јер ако не одем, Утешитељ неће доћи к вама; а ако одем, послаћу га к вама. И када он дође, осведочиће свет о греху, и о правди, и о суду: о греху, што не верују у мене; о правди, што идем Оцу своме, и више ме нећете видети; о суду, што је кнез овога света осуђен. Још имам много да вам кажем, али сада не можете носити. А када дође он, Дух истине, увешће вас у сваку истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити оно што чује, и јавиће вам оно што долази. Јован 16:7–13.

Дело Светога Духа у вођењу мудрих девојака у „сву истину“ захтева да Он укори, што значи да опомене или осведочи, свет за грех, праведност и суд, што су управо она иста три корака која у дванаестом поглављу Данила производе или мудру или луду девојку. Порука коју је Исус означио као дело Светога Духа јесте „уље“, које открива разлику између мудрих и безбожних у Данилу 12. Божји народ последњих дана мора разумети умножење знања за свој нараштај, а то знање укључује и њихово препознавање да су они или луде или мудре девојке у причи из Матеја 25.

„Јовану су ове ствари биле показане у светом виђењу. Видео је друштво представљено са пет мудрих девојака, са својим светилкама уређеним и упаљеним, и у заносу је узвикнуо: ‘Овде је трпљење светих; овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову. И чух глас с неба где ми говори: Напиши: Блажени су мртви који умиру у Господу одсад: Да, говори Дух, да почину од трудова својих; а дела њихова иду за њима.’“

„Многи који су чули поруке првог и другог анђела мислили су да ће доживети да виде Христа како долази на облацима небеским. Да су сви који су тврдили да верују истини одиграли своју улогу као мудре девојке, порука би до сада већ била објављена сваком народу, племену, језику и људима. Али пет је било мудрих, а пет лудих. Истину је требало да објаве свих десет девојака, али само пет их је извршило припрему неопходну да се придруже тој дружини која је ходила у светлости која им је дошла. Била је потребна порука трећег анђела. Ова објава требало је да буде дата. Многи који су под порукама првог и другог анђела изишли у сусрет Женику, одбили су поруку трећег анђела, последњу поруку кушње која треба да буде дата свету.“

„Слично дело биће извршено када онај други анђео, представљен у Откривењу 18, објави своју поруку. Поруке првог, другог и трећег анђела мораће да се понове. Цркви ће бити упућен позив: ‘Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима.’ ‘Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демонима и склониште свакоме нечистоме духу, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Јер сви народи пили су вино гнева блуда њезина, и цареви земаљски чинили су блуд с њом, и трговци земаљски обогатили су се од обиља њеног раскошја.... Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да вас не задесе зла њезина; јер греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену безакоња њезиних’ [Откривење 18:2–5].”

„Узмите сваки стих овога поглавља и читајте га пажљиво, а нарочито последња два: ‘И светлост свеће неће више никако засијати у теби; и глас жеников и невестин неће се више никако чути у теби; јер трговци твоји беху великаши земаљски; јер твојим врадбинама беху преварени сви народи. И у њој се нађе крв пророка и светих, и свих који су побијени на земљи.’“

„Причу о десет девојака дао је сам Христос, и сваку појединост треба пажљиво проучити. Доћи ће време када ће се врата затворити. Ми смо представљени или мудрим или лудим девојкама. Ми сада не можемо разликовати, нити имамо овлашћење да кажемо, ко су мудре, а ко луде. Има оних који држе истину у неправди, и они се споља показују као мудре.“ Manuscript Releases, volume 16, 270.

Као адвентисти који при скорошњем недељном закону треба да позову мушкарце и жене да изађу из Вавилона, ми „смо представљени или мудрим или лудим девојкама“. Скупина коју је Јован видео, „представљена са пет мудрих девојака, са својим светиљкама уређеним и упаљеним“, коју је Јован даље поистоветио као оне који поседују „трпљење светих“ и који „држе заповести Божје и веру Исусову“, јесте сто четрдесет и четири хиљаде, од којих се захтева да држе Божје заповести, упражњавају веру Исусову и знају да су оне девојке у причи из двадесет пете главе Матеја. Не само да треба да разумеју да су или мудре или луде девојке, него морају да понове искуство које је Данило представио као да буду „очишћени, убелјени и окушани“.

И певаху као нову песму пред престолом, и пред четири жива бића, и старешинама; и нико не могаше научити ту песму осим сто четрдесет и четири хиљаде, који су откупљени са земље. Ово су они који се не оскврнише са женама, јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени између људи, као

првенци Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се превара; јер су без мане пред престолом Божјим. Откривење 14:3–5.

Постоји најмање пет истина представљених у дванаестој глави Данила, које су истине повезане са милеритским покретом првог анђела, а које ће бити поновљене и потпуније схваћене од стране покрета сто четрдесет и четири хиљаде. Једна од тих истина јесте тростепени процес очишћења повезан са причом о десет девојака. Прва истина коју је Вилијам Милер разумео у погледу пророчког времена била су „седам времена“ из Левитске двадесет шест, и та истина је означена у Данилу дванаест, и то је прва истина милеритске историје која се тамо помиње.

А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће пролазити тамо-амо, и знање ће се умножити. Тада ја Данило погледах, и гле, стајаху друга двојица, један с ове стране обале реке, а други с оне стране обале реке. И један рече човеку обученом у ланене хаљине, који беше над водама реке: Докле ће трајати крај ових чудеса? И чух човека обученог у ланене хаљине, који беше над водама реке, кад подиже своју десну руку и своју леву руку к небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и кад доврши да разбије силу светог народа, све ће се ово свршити. И ја чух, али не разумех; тада рекох: Господару мој, какав ће бити крај овога? А он рече: Иди својим путем, Даниле, јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. Данило 12:4–10.

Овај одломак започиње тиме што је књига пророка Данила запечаћена до времена краја, а завршава се тиме што је књига пророка Данила запечаћена до времена краја. Између првог и последњег запечаћивања Данилових речи, заклето сведочанство „Онога, који живи вавек“, гласило је „да ће бити за време, времена и по времена; и кад доврши да расеје силу светог народа, све ће се ово свршити“.

Онај који је дао ово сведочанство под заклетвом био је Онај који беше над водама, одевен у лан. Данило је видео једног анђела на једној обали реке Хидекела, а другог анђела на другој обали, и један од тих анђела поставио је питање, на које је Онај над водама одговорио. Питање је било: „Докле?“ То су исте прве две речи питања постављеног у тринаестом стиху осмог поглавља Данилове књиге.

Тада чух једнога свеца где говори, и други светац рече ономе извесном светцу који говораше: Докле ће трајати утвара о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да се газе? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Иста пророчка структура налази се у оба разговора, осим што је у осмом поглављу Данило крај реке Улај, а не крај реке Хидекел. У осмом поглављу један анђео (светац) „рече ономе светцу који говораше: Докле?“ Јеврејска реч преведена као „ономе светцу“ јесте јеврејска реч „Палмони“, што значи Дивни Бројилац, или Бројилац Тајни. У осмом поглављу Исус

(Дивни Бројилац) је говорио, а други светац упитао је Исуса (оног светца): „Докле?“

У дванаестом поглављу, Онога који стоји над водом један анђео, који је био на једној обали реке Хидекел, пита: „Докле?“ Ова два одломка морају се разматрати заједно, правило на правило. Прво питање у осмом поглављу гласи: „Докле траје виђење о погажавању Светилишта и војске, које се најпре извршава паганством, а затим папством?“ Питање у дванаестом поглављу гласи: „Докле ће бити до краја ових чудеса?“ Потом Палмони, Чудесни Бројилац, који беше обучен у платно и стајаше над водама, даје одговор потврђен заклетвом: „биће за време, времена и по времена; и кад сврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити.“

Питања река Улај и Хидекел гласе: „Докле ће трајати виђење о расејавању Божјег народа, које остварују најпре паганизам, а затим папство, док газе светилиште и војску?“ Одговор је да се то гажење окончава 1798. године, када почиње дело Палмонија у подизању милеритског храма, а затим се завршава четрдесет шест година касније, 1844. године, када је светилиште требало да буде очишћено.

У дванаестој глави Данило је чуо разговор, „али не разумех“. Данило је изразио жељу да разуме, што је представљено тиме што је упитао Христа: „Господару мој, какав ће бити крај томе?“ Његов израз жеље да разуме представљао је жељу мудрих девојака да разумеју, јер је читав тај разговор постављен између два навода о томе да ће књига Данилова бити запечаћена до времена свршетка. Данило је представљао жељу положену на Вилијама Милера да разуме истину која је била отпечаћена 1798. године, а прва истина коју је био наведен да препозна била је гажење светиње и војске, најпре од стране паганства, а потом папства, током раздобља у коме је сила светог народа била расејана, у испуњењу „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге.

Милерова жеља да спозна истину представљена је Даниловом жељом, али је Милерово разумевање било непотпуно. Данило представља Милерову жељу, а Валтасар представља оне који имају потпуно разумевање ствари и виђења. Постоји најмање пет важних истина које су биле део искуства милерита у дванаестом поглављу Данилове књиге, а које ће наћи своју паралелну противслику у историји сто четрдесет и четири хиљаде. Једна је да су испунили и разумели да испуњавају причу о десет девојака, са њеним тростепеним процесом испитивања, а друга је да разумеју темељни камен „седам времена“ из двадесет шестог поглавља Левитске књиге.

Наставићемо ово проучавање у нашем следећем чланку.

„Тада ће Царство небеско бити као десет девојака које узеше своје светиљке и изиђоше у сусрет женику. Пет од њих беху мудре, а пет луде. Јер луде, узевши своје светиљке, не узеше са собом уља; а мудре узеше уље у својим судовима са својим светиљкама. А пошто женик одоцни, све задремаше и заспаше. А у поноћ настаде вика: Ево, женик иде; изиђите му у сусрет. Тада устадоше све оне девојке и уредише своје светиљке. А луде рекоше мудрима: Дајте нам од вашег уља, јер се наше светиљке гасе. Али мудре одговорише говорећи: Никако; да не би недостало и нама и вама; него идите радије

онима што продају и купите себи. И док оне одоше да купе, дође женик; и које беху спремне уђоше с њим на свадбу, и врата се затворише. После дођоше и остале девојке, говорећи: Господару, господару, отвори нам. А он одговарајући рече: Заиста вам кажем, не познајем вас. Стражите, дакле, јер не знате ни дана ни часа у који Син човечији долази.”“

„Сада живимо у најпогубнијем времену, и нико од нас не би требало да оклева у тражењу припреме за Христов долазак. Нека нико не следи пример лудих девојака и не мисли да ће бити безбедно чекати док криза не дође пре него што стекне припрему карактера да опстане у то време. Биће прекасно тражити Христову праведност када гости буду позвани да уђу и буду испитани. Сада је време да се обуче Христова праведност — свадбено рухо које ће вас оспособити да уђете на свадбену вечеру Јагњетову. У причи су луде девојке представљене како моле за уље и не успевају да га добију на свој захтев. То је симбол оних који се нису припремили развијањем карактера који ће опстати у време кризе. Као да би отишли својим суседима и рекли: Дајте ми свој карактер, или ћу бити изгубљен. Оне које су биле мудре нису могле да предају своје уље треперавим светиљкама лудих девојака. Карактер није преносив. Он се не може ни купити ни продати; он се мора стећи. Господ је сваком појединцу дао прилику да стекне праведан карактер у току времена милости; али Он није обезбедио начин да један људски чинилац може другоме пренети карактер који је развио пролазећи кроз тешка искуства, учећи поуке од великог Учитеља, тако да може показивати стрпљење у невољи и испољавати веру којом може премештати горе немогућности. Немогуће је пренети миомирис љубави — дати другоме благод, тактичност и истрајност. Немогуће је да једно људско срце улије у друго љубав према Богу и човечанству.“

„Али долази дан, и близу нам је, када ће свака страна карактера бити откривена кроз нарочито искушење. Они који остану верни начелу, који до краја буду испољавали веру, биће они који су се показали вернима под испитом и кушњом током претходних часова свога времена милости, и који су изградили карактер по обличју Христовом. То ће бити они који су неговали блиско заједништво са Христом, који су, кроз Његову мудрост и благодат, заједничари у божанској природи. Али ниједно људско биће не може другоме дати преданост срца и племените особине ума, нити његове недостатке надокнадити моралном снагом. Свако од нас може много учинити један за другога дајући људима христолики пример, и тако утицати на њих да пођу Христу ради праведности без које не могу опстати на суду. Људи треба молитвено да размотре важно питање изградње карактера и да обликују свој карактер према божанском узору.“ The Youth Instructor, January 16, 1896.